

## Arrest

nr. 298 780 van 15 december 2023  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. PAQUOT  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 december 2021, dient op 20 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 2 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 24 maart 2023.

1.3. Op 24 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 26 juli 2023 en luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtun-volk te behoren. Je bent op 30 juni 2005 geboren in het dorp Mimla van het district Kaga in de provincie Nangarhar, Afghanistan. Je woonde hier tot je vertrek uit Afghanistan met je ouders, broers en zussen. Je hielp je vader met zijn werk als veehouder.*

*Ongeveer 2 weken voor je vertrek werd je vader door de Taliban opgebeld. Ze vroegen hem om jou naar hen te sturen om je bij hen aan te sluiten om de jihad te gaan vechten. Ze belden hem hierna nog een of twee keer en vervolgens stuurde je vader je weg.*

*Je verliet Afghanistan ongeveer zeven maanden voor je aankomst in België. Je reisde op illegale wijze via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je op 19 december 2021 aankwam.*

*Op 20 december 2021 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.*

*In januari 2023 kwamen de Taliban een dreigbrief voor jou afleveren bij je thuis. Er ontstond een ruzie tussen hen en je paternale oom, waarbij je paternale oom en een van je broers werden doodgeschoten. Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.*

*Je legt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de taskara van jezelf en je vader, een dreigbrief van de Taliban, foto's van je overleden broer en oom, een USB-stick met dezelfde foto's en enkele video's van je overleden broer en oom, foto's met je vriendin en je schoolresultaten neer.*

#### **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

**Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land.**

**De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.**

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/>

[administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](#) en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

*Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. De Taliban zouden namelijk uit het niets je vader gecontacteerd hebben om jou te rekruteren. Je vader zou dit voorstel niet aanvaard hebben, maar de Taliban zouden hem nog een of twee keer opgebeld hebben en jullie hebben bedreigd (CGVS, p. 16-17). Je komt bovendien uit een overheidsgezinde familie aangezien drie zonen van je paternale oom, die bij jou in het huis woonden, voor de overheid werkten (CGVS, p. 12). Ook de malek van je dorp was overheidsgezind (CGVS, p. 11). Uit het voorgaande blijkt dan ook geenszins waarom de Taliban jou zou willen rekruteren. Hiernaar gevraagd, stel je het zelf ook niet te weten en verklaar je dat ze je wilden inzetten om voor hen te vechten en soldaten te doden (CGVS, p. 19). Je kan hiermee aldus ook niet verklaren waarom de Taliban specifiek jou zou willen rekruteren of waarom ze dat op deze manier deden.*

*Uit je verklaringen zou dus blijken dat de Taliban in jouw geval een werkwijze hanteerde die diametraal tegenover de gebruikelijke werkwijze stond. Met name zou de taliban jou proberen rekruteren hebben zonder enige instemming van je familie en het lokale dorpshef. Deze manier van werken zou de taliban dan ook in direct conflict brengen met de traditionele machtsbasis, waaruit zij haar leden rekruteert. Uit de door jou geschetste situatie blijkt ook in het geheel niet waarom de taliban in jouw persoonlijk geval dermate zou (moeten) afwijken van de normale manier van ledenwerving. De door jou geschetste rekrutering komt dan ook niet aannemelijk over, wat de geloofwaardigheid van je asielrelaas ernstig schaadt.*

*Voorts is het ook niet aannemelijk dat je vader tot op heden zonder problemen in jouw huis verblijft. Hij zou namelijk degene geweest zijn die opgebeld werd en die de opdracht kreeg om jou naar de Taliban te sturen, wat hij niet deed. Hij zou je integendeel zelfs het land uit gestuurd hebben (CGVS, p. 15). De Taliban zouden bovendien bedreigd hebben dat ze zowel jou als je vader zouden doodschieten als hij niet naar hen zou gaan (CGVS, p. 17). Het zou in dat kader dan ook in geheel ongeloofwaardig overkomen dat je vader na je vertrek niet in de problemen kwam met de Taliban. Gevraagd wat er na je vertrek nog is gebeurd in verband met je problemen, vermeldt je enkel het incident waarbij je oom en broer gedood werden. Bij dit incident zou de Taliban een dreigbrief bij je thuis zijn komen afleveren, waarbij je oom met hen zou gediscussieerd hebben en een harde toon zou hebben aangenomen, waarna hij door de Taliban zou zijn neergeschoten. Je broer zou hierbij ook geraakt zijn (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je vader zelf geen problemen kende, antwoordt je dat je vader niet thuis was op het moment dat ze de brief kwamen brengen en dat ze hem erna niet meer zijn tegengekomen. Gevraagd wat je vader doet om de Taliban te vermijden, stel je dat hij de bergen intrekt met de dieren en zich niet in de straten bevindt. Gevraagd of hij nog thuis komt, stel je van wel (CGVS, p. 19). Indien de Taliban je vader zou willen vinden, zouden ze dit dus wel degelijk vrij eenvoudig kunnen. Bijgevolg kan je niet verklaren waarom je vader na je vertrek zelf geen gevolgen ondervond van zijn weigering om je bij de Taliban te laten aansluiten. Hij zou hier, volgens de woorden van de Taliban zelf, namelijk dezelfde gevolgen voor dragen als jijzelf. Dat je vader nog steeds probleemloos in Mimla verblijft, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je problemen met de Taliban.*

*Daarnaast is het evenmin geloofwaardig dat het dermate lang zou duren vooraleer de Taliban je zou komen zoeken of je familie benaderde. Je verklaart dat je tussen vijf en halve en zeven maanden onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p. 12; Verklaring DVZ, punt 34; Fiche MENA, p. 3). Je zou Afghanistan dus ongeveer tussen mei en begin juli 2021 verlaten hebben. Het incident waarbij de Taliban de dreigbrief kwam overhandigen en je broer en oom gedood werden, zou echter pas in januari 2023 plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 14). Deze datering komt overeen met deze in de voorgelegde dreigbrief (document 1) die op 25/06/1444 volgens de islamitische kalender werd opgesteld, wat overeenstemt met 5 januari 2023. Gevraagd waarom het zo lang duurde vooraleer de Taliban naar jou op*

zoek kwam of je familie benaderde, stel je dat ze voordien niet aan de macht waren. Wanneer je er vervolgens op gewezen wordt dat de Taliban op het moment dat ze de brief kwamen overhandigen al meer dan een jaar de macht hadden in heel Afghanistan en je nogmaals wordt gevraagd waarom dit zo lang duurde, stel je dat ze destijds vochten tegen de overheid, dat ze persoonlijk geen brieven konden afgeven, dat ze dit alleen deden als ze het niet druk hadden met vechten tegen de overheid en dat ze op dat moment belden om een boodschap door te geven. Er nogmaals op gewezen dat er sinds de val van de overheid meer dan een jaar was overgegaan voor ze je kwamen zoeken of de een dreigbrief kwamen brengen en gevraagd waarom dit zo lang duurde, stel je het ook niet te weten en verklaar je dat jullie ook niet meer verwachtten dat ze nog een brief zouden langskomen en je oom en broer zouden doden (CGVS, p. 18-19). Je biedt dus geen enkele verklaring waarom de Taliban, die jou en je vader met de dood bedreigd zouden hebben als je je niet zou aansluiten, dermate lang zouden wachten om ook maar enige actie te ondernemen tegen jou en je gezin. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.

Voorts is de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (document 1) ook niet consistent met jouw verklaringen. Je stelde namelijk dat je ten vroegste rond mei 2021 Afghanistan zou hebben verlaten en dat de problemen met de Taliban twee weken ervoor begonnen zouden zijn. In de voorgelegde dreigbrief staat daarentegen dat je op 20/06/1442 een uitnodiging zou hebben gekregen om je bij de Taliban aan te sluiten. Deze datum stemt overeen met 3 februari 2021, wat dus een verschil van ongeveer drie maanden inhoudt met jouw verklaring hierover. Deze inconsistentie tussen dit document en jouw verklaringen plaatst dan ook verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas alsook bij de bewijswaarde van dit document. Uit de aan jouw dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt bovendien dat Afgaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze, via vervalsing of corruptie, te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze documenten kunnen dan ook slechts enige waarde hebben voor zover ze overeenstemmen met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het in dit geval om een grotendeels handgeschreven document, dat dus eenvoudig op te stellen is en is het een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document heeft op zich dan ook te weinig bewijswaarde om jouw problemen met de Taliban te staven.

Wat de neergelegde foto's en video's betreft waarop je overleden oom en broer te zien zouden zijn (document 2 en 5), kan op basis hiervan niet worden uitgemaakt of dit wel degelijk je broer en oom zijn, laat staan op welke manier deze personen om het leven zijn gekomen. Deze documenten hebben dan ook maar enkel bewijswaarde voor zover ze overeenstemmen met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

**Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming**

Je roept verder in dat je bij terugkeer naar Afghanistan vervolging te vrezen hebt omdat je als verwesterd zou beschouwd worden.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*Je legde tijdens het persoonlijk onderhoud foto's neer van jou met je vriendinnetje (document 3). Je stelt dat je gevraagd werd deze voor te leggen en dat je haar hebt leren kennen in het centrum en op school. Je denkt dat ze Russisch is. Gevraagd of je dit enkel voorlegt om aan te tonen dat je een vriendinnetje hebt of dat er nog andere redenen zijn, antwoordt je dat je enkel wil aantonen dat het je vriendinnetje is. Gevraagd wat je ouders ervan vinden dat je een vriendinnetje hebt, stel je dat je vader zegt dat het je eigen keuze en leven is en dat ze je weggestuurd hebben om je eigen leven op te bouwen (CGVS, p. 15).*

*Je advocaat haalde aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat je tijdens je verblijf in België leeft en je ontwikkeld als een Europese jongen, dat je een relatie hebt en dat het volgens de Taliban verboden is een relatie te hebben buiten het huwelijk en dat je bij terugkeer zeker niet zal kunnen aanpassen aan de regels van de Taliban. Hiernaar gevraagd stel je dat mensen die terugkeren uit België in de maatschappij van de Taliban niet worden aanvaard en dat zij afgemaakt en vermoord worden. Vervolgens kom je terug op de problemen die je met de Taliban zou hebben gehad (CGVS, p. 21). Je haalt aldus zelf geen specifieke, persoonlijke elementen aan, die je zouden verhinderen om je kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het hebben van een vriendinnetje deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien blijkt uit je verklaring dat je eigen familie er geen probleem mee heeft dat je in België een vriendinnetje hebt (CGVS, p. 15).*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat je minstens tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 12; Verklaring DVZ, punt 34; Fiche MENA, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarnaast heb je ook regelmatig contact met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet*



worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.



*Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.*

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabu\\_I\\_Citry\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer

donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw identiteit en nationaliteit en die van je vader, die je met de taskara's tracht aan te tonen, worden in deze beslissing namelijk niet betwist. Dat je in België naar school gaat wordt evenmin in vraag gesteld. De overige documenten werden eerder in deze beslissing behandeld.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

### **2. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat eerst in op de gedwongen rekrutering en legt uit dat het begrip zoals gebruikt door het CGVS niet helemaal correct is, waarbij hij aanstipt dat er vaak geen andere keuze is dan kinderen mee te sturen met de taliban. Hij wijst erop dat zijn vader meerdere keren door de taliban werd gebeld, wat hij heel goed mogelijk acht nu de taliban, desnoods onder bedreiging, zijn instemming als gezinshoofd wilden verkrijgen door druk op hem uit te oefenen. Hij vervolgt dat dit zich afspeelde in een dorp dat niet pro-taliban was en in de aanloop naar de machtsovername, toen de taliban vrijwilligers nodig hadden. Aangezien tieners zeer vatbaar zijn te worden gehersenspoeld om aan de jihad deel te nemen, is het volgens hem geloofwaardig dat de taliban zijn vader hebben gebeld. Hij voegt nog toe dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat de taliban hem wilden rekruteren toen ze zich voorbereidden op de strijd tegen de regering.

Vervolgens gaat verzoeker in op de huidige situatie van zijn familie en kaart hij aan dat de beoordeling van het CGVS hieromtrent volledig inadequaet is aangezien hij heeft verklaard dat twee leden van zijn familie, namelijk zijn oom en broer door de taliban waren gedood. Hoewel hij foto's en video's heeft neergelegd van de begrafenis, heeft het CGVS eenvoudigweg geoordeeld dat niet kan worden nagegaan dat het werkelijk om zijn oom en broer ging. Hij stelt zich de vraag hoe hij zoveel foto's en video's zou kunnen bemachtigen indien dit van onbekende personen zou zijn. Bij het verzoekschrift voegt hij nieuwe foto's bij van hemzelf, zijn oom, zijn vader en broer om nogmaals de banden te bewijzen met de mensen wiens begrafenis eerder werden getoond. Hij voegt toe dat hij ongeveer twee maanden geleden heeft vernomen dat zijn vader is verdwenen en dat hij dus alleen zijn zussen, drie jongere broers en zijn moeder heeft in Afghanistan.

Waar het merkwaardig wordt bevonden dat zo lang gewacht werd om de brief te bezorgen, meent hij dat het CGVS moet ophouden om asielzoekers te bevragen over de *modus operandi* van de taliban.

Waar geoordeeld wordt dat de inhoud van de brief niet overeenstemde met zijn verklaringen, gaat het CGVS volgens hem voorbij aan het feit dat hij de maanden van de Afghaanse kalender niet kent, hij nooit naar school geweest is en hij niet precies weet wanneer hij het land heeft verlaten waardoor een vergissing van drie maanden zeker niet onmogelijk is en alleszins niet voldoende is om de bewijswaarde ervan in twijfel te trekken.

Met betrekking tot het risico op vervolging bij terugkeer uit Europa verwijst verzoeker naar zijn eigen gedrag, stelt hij dat hij zich kleedt zoals hij wil, hij zijn baard niet laat groeien en evenveel praat met meisjes als jongens en sociale netwerken gebruikt. Hij wijst erop dat hij nooit naar school is gegaan in Afghanistan, terwijl hij in België al twee jaar naar school gaat. Hij heeft duidelijk gemaakt dat hij hier kan leven zoals hij wilt, hij een vriendin heeft en hier een toekomst wilt opbouwen. Bovendien willen andere Afghanen in het centrum niet bij hem blijven omdat ze zijn leven niet beschouwen als dat van een goede gelovige. Voormelde factoren wijzen er volgens hem op dat het voor hem bijzonderlijk moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de levenswijze van de taliban.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker vooreerst in op de precare socio-economische situatie en de humanitaire situatie. Verwijzend naar het arrest *M'Bodj* van het HJEU vervolgt hij dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire beschermingsstatus te ondermijnen. Hij stelt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan gelijkgesteld kan worden met de extreme humanitaire situatie in Somalië, waarbij hij verwijst naar het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM. Citerend uit verschillende rapporten en arresten van de Raad besluit hij dat de verslechtering van de situatie in Afghanistan te wijten is aan de machtsovername door de taliban.

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan zet verzoeker uiteen dat deze, in tegenstelling tot wat beweerd wordt, bijzonder zorgwekkend blijft. Hij citeert uit een verslag van Asylos van 31 december 2022, getiteld "*Afghanistan: COI Repository, 1 September 2021 – 31 december 2022*", uit een rapport van UNAMA van juni 2022, getiteld "*Human Right in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022*" en uit een arrest van de Raad met nr. 270.813 d.d. 31 maart 2022. Hij besluit dat de beslissing van de commissaris-generaal voorbarig is en dient te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Hij meent dat dient te worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

### 3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker, in de inventaris der stukken, melding van volgende stukken:

- Foto van verzoeker en zijn oom;
- Foto van verzoekers oom en vader;
- Foto van verzoekers oom en zijn broer.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer over overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij foto's voegt teneinde de verwantschap te bewijzen met zijn vader en oom, om zijn integratie in België aan te tonen en om aan te tonen dat zijn broer in Iran verblijft, nadat die ook uit Afghanistan is gevlucht.

#### 4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

##### 4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

##### 4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*



- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de actuele beschikbare objectieve landeninformatie en telkens de weblink heeft vermeld van de desbetreffende rapporten.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vader werd twee weken voor zijn vertrek door de taliban opgebeld met de vraag om zijn zoon naar hen te sturen om mee de jihad te gaan vechten, waarna zijn vader hem het land uitstuurde. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden door de taliban.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekers verklaringen omtrent de rekrutering stroken niet met de informatie uit algemene informatie en hij toont niet aan dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de daarin geschetste rekruteringswijze;

II) Dat verzoekers vader tot op heden zonder problemen in zijn huis verblijft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban nu (i) hij degene was die werd opgebeld en die de opdracht kreeg om zijn zoon naar de taliban te sturen en (ii) de taliban hem hadden gezegd dat ze ofwel hem ofwel zijn zoon zouden doodschieten als hij niet naar hen zou gaan; (iii) enkel zijn oom werd doodgeschoten nadat de taliban de dreigbrief naar hun huis hadden gebracht;

III) Het is niet geloofwaardig dat het dermate lang zou duren vooraleer de taliban verzoeker zouden komen zoeken of zijn familie benaderden nu (i) verzoeker verklaart Afghanistan verlaten te hebben ongeveer tussen mei en begin juli 2021, (ii) terwijl de overhandiging van de dreigbrief in januari 2023 plaatsgevonden zou hebben;

IV) De inhoud van de dreigbrief is niet consistent met zijn verklaringen nu verzoeker aangaf dat zijn problemen met de taliban begonnen zijn twee weken vóór zijn vertrek uit Afghanistan, wat ten vroegste rond mei 2021 zou zijn, terwijl de brief stelt dat hij op 3 februari 2021 werd uitgenodigd en bovendien de bewijswaarde ervan relatief is;

V) Op basis van de neergelegde foto's en video's waarop verzoekers overleden oom en broer te zien zouden zijn, kan niet worden uitgemaakt of dit wel degelijk zijn broer en oom betreffen, laat staan dat zij enig zicht bieden over de wijze waarop die personen om het leven gekomen zouden zijn;

VI) Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en evenmin dat hij bij terugkeer negatief zou worden gepercipieerd.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* uiteengezet, in gebreke blijft.

4.4.3.1. Wat betreft verzoekers vrees voor rekrutering door de taliban, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

*Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. De Taliban zouden namelijk uit het niets je vader gecontacteerd hebben om jou te rekruteren. Je vader zou dit voorstel niet aanvaard hebben, maar de Taliban zouden hem nog een of twee keer opgebeld hebben en jullie hebben bedreigd (CGVS, p. 16-17). Je komt bovendien uit een overheidsgezinde familie aangezien drie zonen van je paternale oom, die bij jou in het huis woonden, voor de overheid werkten (CGVS, p. 12). Ook de malek van je dorp was*

*overheidsgezind (CGVS, p. 11). Uit het voorgaande blijkt dan ook geenszins waarom de Taliban jou zou willen rekruteren. Hiernaar gevraagd, stel je het zelf ook niet te weten en verklaar je dat ze je wilden inzetten om voor hen te vechten en soldaten te doden (CGVS, p. 19). Je kan hiermee aldus ook niet verklaren waarom de Taliban specifiek jou zou willen rekruteren of waarom ze dat op deze manier deden. Uit je verklaringen zou dus blijken dat de Taliban in jouw geval een werkwijze hanteerde die diametraal tegenover de gebruikelijke werkwijze stond. Met name zou de taliban jou proberen rekruteren hebben zonder enige instemming van je familie en het lokale dorpshef. Deze manier van werken zou de taliban dan ook in direct conflict brengen met de traditionele machtsbasis, waaruit zij haar leden rekruteert. Uit de door jou geschetste situatie blijkt ook in het geheel niet waarom de taliban in jouw persoonlijk geval dermate zou (moeten) afwijken van de normale manier van ledenwerving. De door jou geschetste rekrutering komt dan ook niet aannemelijk over, wat de geloofwaardigheid van je asielrelaas ernstig schaadt.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit deze motieven niet dat de commissaris-generaal gedwongen rekrutering in Afghanistan als onbestaande beschouwt. Voorts blijkt ook uit de informatie die verzoeker citeert niet dat er sprake is van systematische rekrutering door de taliban. In tegendeel, ook volgens deze informatie gaan de taliban slechts uitzonderlijk tot gedwongen rekrutering over, wat overeenstemt met de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. In navolging van de commissaris-generaal, stelt ook de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Waar hij erop wijst dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering waar ouders vaak geen andere keuze hebben dan hun kinderen meegeven met de taliban en dat de taliban vaak kinderen uit hun huizen komt halen, toont hij niet aan wat het belang is van dergelijke uiteenzetting, nu zijn persoonlijke verklaringen hiermee niet in lijn liggen. Hij heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat zijn vader de vraag van de taliban, om zijn zoon te laten aansluiten bij hen, heeft geweigerd (NPO, p. 15). Gevraagd waarom de taliban enkel verzoeker en M. wilden rekruteren, gaf verzoeker aan dat ze het misschien ook aan anderen hadden gevraagd, maar dat niemand dat openlijk ging zeggen (NPO, p. 17). Verzoekers voorstelling van de feiten strookt niet met de informatie aangehaald in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt op goede gronden besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft omwille van een gedwongen rekrutering wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden. Met zijn betoog dat de commissaris-generaal een verkeerde hantering maakt van het begrip ‘gedwongen rekrutering’ is aldus niet van aard om de bevindingen zoals supra weergegeven te ontcrachten.

4.4.3.2. Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnd door het feit dat zijn ouders nog in het ouderlijk huis verblijven en het “ok” met hen gaat (NPO, p. 6). Dit is opmerkelijk nu het volgens verzoekers verklaringen nochtans zijn vader was die enkele keren door de taliban werd benaderd met de vraag zijn zoon bij hen te laten aansluiten om mee jihad te voeren. Indien de taliban verzoeker effectief onder dwang wilden rekruteren, verzoekers vader dit weigerde en zijn vader vervolgens het vertrek van zijn zoon uit Afghanistan regelde (NPO, p. 15), is het opmerkelijk dat de taliban verder geen stappen zouden ondernemen ten aanzien van verzoekers vader. Waar hij dan in zijn verzoekschrift het geweer van schouders verandert en aangeeft dat hij heeft vernomen dat zijn vader inmiddels is verdwenen, beperkt hij zich tot een loutere blote bewering die niet zonder meer kan worden aangenomen en geen afbreuk vermag te doen aan zijn eerder afgelegde verklaringen. Bovendien geeft verzoeker hier geen verdere duiding over, legt hij evenmin enige stukken voor en doen die loutere blote beweringen hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn vader, minstens tot op het moment van het persoonlijk onderhoud, niet gevisieerd werd door de taliban. Dat niet zijn vader, doch zijn oom en broer zijn neergeschoten door de taliban op het moment dat ze de dreigbrief kwamen afgeven bij verzoekers thuis, wordt evenmin aannemelijk geacht. Het is zeer merkwaardig dat zijn oom louter door een meningsverschil zou zijn neergeschoten door de taliban, terwijl zijn vader, die weigerde in te gaan op de vraag van de taliban en ervoor zorgde dat zijn zoon uit Afghanistan kon ontsnappen, op geen enkel ogenblik gevisieerd werd. Voorts is verzoeker niet in staat om zijn ongeloofwaardige bewering, als zouden zijn oom en broer door de taliban gedood zijn, te staven aan de hand van de door hem neergelegde documenten. Verzoeker legt hiertoe slechts foto's en video's voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5 en stukken gevoegd bij het verzoekschrift). Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden privé-foto's geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, waardoor hun bewijswaarde zeer gering is. Bovendien kan er niet uit worden afgeleid wie de personen zijn die erop staan afgebeeld, wat de eventuele band of verwantschap is ten aanzien van verzoeker, wanneer en in

welke omstandigheden ze werden genomen. Nog minder kan eruit worden afgeleid dat zijn oom en broer zouden zijn vermoord in de omstandigheden die hij naar voren schuift. Door in het verzoekschrift te betogen dat hij niet in staat zou zijn om dergelijke documenten neer te leggen als het niet over zijn broer en oom zou gaan, beperkt hij zich tot een loutere veronderstelling die bovendien geen ander licht op voorgaande vaststellingen werpt en is hij evenmin in staat de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing onderuit te halen: *“Voorts is het ook niet aannemelijk dat je vader tot op heden zonder problemen in jouw huis verblijft. Hij zou namelijk degene geweest zijn die opgebeld werd en die de opdracht kreeg om jou naar de Taliban te sturen, wat hij niet deed. Hij zou je integendeel zelfs het land uit gestuurd hebben (CGVS, p. 15). De Taliban zouden bovendien bedreigd hebben dat ze zowel jou als je vader zouden doodschieten als hij niet naar hen zou gaan (CGVS, p. 17). Het zou in dat kader dan ook in geheel ongeloofwaardig overkomen dat je vader na je vertrek niet in de problemen kwam met de Taliban. Gevraagd wat er na je vertrek nog is gebeurd in verband met je problemen, vermeldt je enkel het incident waarbij je oom en broer gedood werden. Bij dit incident zou de Taliban een dreigbrief bij je thuis zijn komen afleveren, waarbij je oom met hen zou gediscussieerd hebben en een harde toon zou hebben aangenomen, waarna hij door de Taliban zou zijn neergeschoten. Je broer zou hierbij ook geraakt zijn (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je vader zelf geen problemen kende, antwoordt je dat je vader niet thuis was op het moment dat ze de brief kwamen brengen en dat ze hem erna niet meer zijn tegengekomen. Gevraagd wat je vader doet om de Taliban te vermijden, stel je dat hij de bergen intrekt met de dieren en zich niet in de straten bevindt. Gevraagd of hij nog thuis komt, stel je van wel (CGVS, p. 19). Indien de Taliban je vader zou willen vinden, zouden ze dit dus wel degelijk vrij eenvoudig kunnen. Bijgevolg kan je niet verklaren waarom je vader na je vertrek zelf geen gevolgen ondervond van zijn weigering om je bij de Taliban te laten aansluiten. Hij zou hier, volgens de woorden van de Taliban zelf, namelijk dezelfde gevolgen voor dragen als jijzelf. Dat je vader nog steeds probleemloos in Mimla verblijft, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je problemen met de Taliban.”*

4.4.3.3. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot louter speculatieve verklaringen voor de late reactie van de taliban, doch is hij niet in staat de vaststelling van de commissaris-generaal, dat het niet geloofwaardig is dat het dermate lang zou duren vooraleer de taliban hem zou komen opzoeken of zijn familie zouden benaderen. Verzoeker licht toe dat de taliban twee maanden en een half voor het persoonlijk onderhoud, wat neerkomt op begin februari 2023 en dat de taliban bij het afleveren van die dreigbrief zijn oom en broer hebben beschoten waardoor zij om het leven zijn gekomen (NPO, p. 18). Gevraagd of zijn familie daarvoor problemen heeft gekend met de taliban, stelt verzoeker *“Daarvoor was gewoon het probleem dat ze mij wilden hebben en het probleem van zijn neven”*. Nogmaals gevraagd of de taliban niet naar zijn huis zijn gekomen voor het incident van twee maanden en half geleden, stelt verzoeker *“Nee, ze kwamen wel, maar laten zich niet zien, ze kwamen achter mijn neven.”* (NPO, p. 18). De *protection officer* confronteerde verzoeker vervolgens met de vraag waarop de taliban pas anderhalf jaar na zijn vertrek naar zijn huis zijn gekomen om die dreigbrief te overhandigen, waarop verzoeker aangaf dat ze voordien niet aan de macht waren en nu wel en dat de mensen die vroeger bij de taliban zaten en persoonlijke vetes hebben gekend, nu naar buiten komen (NPO, p. 18). Met dergelijke vage verklaringen is verzoeker aldus niet in staat dergelijk laattijdig optreden van de taliban te kaderen en te verantwoorden. Waar hij de commissaris-generaal verwijt dat van hem niet verwacht kan worden de *modus operandi* van de taliban uit te leggen, gaat hij eraan voorbij dat van hem wel degelijk verwacht wordt om aannemelijke verklaringen af te leggen. Door zijn voorstelling van de feiten, komt verzoeker hieraan geenszins tegemoet. Verzoeker werpt met dergelijke kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, geen ander licht op de beoordeling van zijn relaas. De Raad herhaalt en benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de door hem aangevoerde feiten *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien en zoals op pertinente wijze toegelicht in de bestreden beslissing, komt verzoekers verklaring, dat de taliban de dreigbrief ongeveer begin februari 2023 zouden hebben overhandigd, niet overeen met de daarop vermelde datum van 25/06/1444 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), waarvan in de beslissing wordt toegelicht dat dit overeenkomt met 5 januari 2023. Daarenboven verklaart verzoeker dat zijn problemen met de taliban ongeveer twee weken vóór zijn vertrek uit Afghanistan begonnen zijn, wat zou neerkomen op ongeveer midden april 2021, nu hij aangeeft Afghanistan verlaten te hebben ongeveer in mei 2021 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, punt 34). Echter wordt in de dreigbrief aangegeven dat verzoeker reeds op datum van 20/6/1442 door de taliban werd uitgenodigd om het Islamitische Emiraat te vervoegen, wat overeenkomt met 3 februari 2021 en waardoor er derhalve een inconsistentie zit tussen zijn verklaringen en de inhoud van de dreigbrief. Zijn voorgestelde verantwoording van die inconsistentie in datum, dat hij de maanden van de Afghaanse kalender niet kent en hij nooit naar school gegaan is, vormt geen vergoelijking voor voorgaanden. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij wel een beetje kan lezen (NPO, p. 9), waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bij het neerleggen van een document dat hij wenst voor te leggen om zijn

vrees aan te tonen, ook in staat is de data ervan te lezen. Zelfs indien verzoeker bepaalde moeilijkheden zou hebben om te lezen, wat niet geobjectiveerd wordt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich geïnformeerd heeft van de inhoud ervan alvorens dit document neer te leggen in het kader van zijn beschermingsverzoek, te meer nu dit document betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier, waardoor zij door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“Daarnaast is het evenmin geloofwaardig dat het dermate lang zou duren vooraleer de Taliban je zou komen zoeken of je familie benaderde. Je verklaart dat je tussen vijf en halve en zeven maanden onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p. 12; Verklaring DVZ, punt 34; Fiche MENA, p. 3). Je zou Afghanistan dus ongeveer tussen mei en begin juli 2021 verlaten hebben. Het incident waarbij de Taliban de dreigbrief kwam overhandigen en je broer en oom gedood werden, zou echter pas in januari 2023 plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 14). Deze datering komt overeen met deze in de voorgelegde dreigbrief (document 1) die op 25/06/1444 volgens de islamitische kalender werd opgesteld, wat overeenstemt met 5 januari 2023. Gevraagd waarom het zo lang duurde vooraleer de Taliban naar jou op zoek kwam of je familie benaderde, stel je dat ze voordien niet aan de macht waren. Wanneer je er vervolgens op gewezen wordt dat de Taliban op het moment dat ze de brief kwamen overhandigen al meer dan een jaar de macht hadden in heel Afghanistan en je nogmaals wordt gevraagd waarom dit zo lang duurde, stel je dat ze destijds vochten tegen de overheid, dat ze persoonlijk geen brieven konden afgeven, dat ze dit alleen deden als ze het niet druk hadden met vechten tegen de overheid en dat ze op dat moment belden om een boodschap door te geven. Er nogmaals op gewezen dat er sinds de val van de overheid meer dan een jaar was overgegaan voor ze je kwamen zoeken of de een dreigbrief kwamen brengen en gevraagd waarom dit zo lang duurde, stel je het ook niet te weten en verklaar je dat jullie ook niet meer verwachtten dat ze nog een brief zouden langskomen en je oom en broer zouden doden (CGVS, p. 18-19). Je biedt dus geen enkele verklaring waarom de Taliban, die jou en je vader met de dood bedreigd zouden hebben als je je niet zou aansluiten, dermate lang zouden wachten om ook maar enige actie te ondernemen tegen jou en je gezin. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.*

*Voorts is de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (document 1) ook niet consistent met jouw verklaringen. Je stelde namelijk dat je ten vroegste rond mei 2021 Afghanistan zou hebben verlaten en dat de problemen met de Taliban twee weken ervoor begonnen zouden zijn. In de voorgelegde dreigbrief staat daarentegen dat je op 20/06/1442 een uitnodiging zou hebben gekregen om je bij de Taliban aan te sluiten. Deze datum stemt overeen met 3 februari 2021, wat dus een verschil van ongeveer drie maanden inhoudt met jouw verklaring hierover. Deze inconsistentie tussen dit document en jouw verklaringen plaatst dan ook verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas alsook bij de bewijswaarde van dit document. Uit de aan jouw dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt bovendien dat Afgaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze, via vervalsing of corruptie, te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze documenten kunnen dan ook slechts enige waarde hebben voor zover ze overeenstemmen met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het in dit geval om een grotendeels handgeschreven document, dat dus eenvoudig op te stellen is en is het een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document heeft op zich dan ook te weinig bewijswaarde om jouw problemen met de Taliban te staven.”*

4.4.3.4. Ook volgende motieven worden, mede bij gebrek aan dienstig verweer en gelet op de zeer relatieve bewijswaarde van foto's en video's en het gegeven dat de authenticiteit van hetgeen erop staat afgebeeld niet kan worden gegarandeerd, zoals reeds *supra* aangehaald, integraal overgenomen: *“Wat de neergelegde foto's en video's betreft waarop je overleden oom en broer te zien zouden zijn (document 2 en 5), kan op basis hiervan niet worden uitgemaakt of dit wel degelijk je broer en oom zijn, laat staan op welke manier deze personen om het leven zijn gekomen. Deze documenten hebben dan ook maar enkel bewijswaarde voor zover ze overeenstemmen met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is.”* Dezelfde motieven gelden overigens voor de foto's die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, die in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen en naast hun zeer relatieve bewijswaarde, geen enkele vaststellingen toelaten over de verwantschap van de daarop afgebeelde personen en evenmin over de plaats waar verzoekers broer zich thans bevindt, laat staan over de omstandigheden waarin hij zich naar die plaats zou hebben begeven.

Met zijn argumentatie uiteengezet in het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Door de gevolgtrekkingen louter te bekritisieren en te volharden in zijn onaannemelijke verklaringen, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context en wel degelijk steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Raad besluit, na een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.4.4. Wat betreft een vrees omwille van verwestering kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen



zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.4.1. Bij gebrek aan enig dienstig verweer, kan de Raad de terechte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering bijtreden: *“Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*Je legde tijdens het persoonlijk onderhoud foto's neer van jou met je vriendinnetje (document 3). Je stelt dat je gevraagd werd deze voor te leggen en dat je haar hebt leren kennen in het centrum en op school. Je denkt dat ze Russisch is. Gevraagd of je dit enkel voorlegt om aan te tonen dat je een vriendinnetje hebt of dat er nog andere redenen zijn, antwoordt je dat je enkel wil aantonen dat het je vriendinnetje is. Gevraagd wat je ouders ervan vinden dat je een vriendinnetje hebt, stel je dat je vader zegt dat het je eigen keuze en leven is en dat ze je weggestuurd hebben om je eigen leven op te bouwen (CGVS, p. 15). Je advocaat haalde aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat je tijdens je verblijf in België leeft en je ontwikkeld als een Europese jongen, dat je een relatie hebt en dat het volgens de Taliban verboden is een relatie te hebben buiten het huwelijk en dat je je bij terugkeer zeker niet zal kunnen aanpassen aan de regels van de Taliban. Hiernaar gevraagd stel je dat mensen die terugkeren uit België in de maatschappij van de Taliban niet worden aanvaard en dat zij afgemaakt en vermoord worden. Vervolgens kom je terug op de problemen die je met de Taliban zou hebben gehad (CGVS, p. 21). Je haalt aldus zelf geen specifieke, persoonlijke elementen aan, die je zouden verhinderen om je kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het hebben van een vriendinnetje deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien blijkt uit je verklaring dat je eigen familie er geen probleem mee heeft dat je in België een vriendinnetje hebt (CGVS, p. 15).*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat je minstens tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 12; Verklaring DVZ, punt 34; Fiche MENA, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarnaast heb je ook regelmatig contact met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.”*

4.4.4.2. Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij zich in België kleedt zoals hij wil, hij zijn baard niet laat groeien, hij evenveel praat met meisjes als jongens, hij sociale netwerken gebruikt, hij in België al twee jaar naar school gaat en een vriendinnetje heeft, komt hij niet verder dan datgene te herhalen wat reeds op gedegen wijze werd beoordeeld door de commissaris-generaal, zoals *supra* geciteerd. Hij voegt bij zijn aanvullende nota weliswaar enkele foto's toe waarop hij te zien is met een meisje, maar laat na te preciseren op welke wijze hij zich Belgische waarden en normen eigen zou hebben gemaakt in die mate dat hij hierdoor een risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad benadrukt dat verzoeker reeds bijna 16 jaar was toen hij Afghanistan heeft verlaten, hij nog twee à drie weken voor zijn persoonlijk onderhoud contact heeft gehad met zijn familie en zij om de twee of drie weken met elkaar bellen (NPO, p. 6), waardoor hij alleszins nog over een netwerk beschikt waarop hij kan terugvallen bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker toont niet aan dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

#### 4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Zoals *supra* aangestipt beschikt verzoeker in Afghanistan over een familiaal netwerk en toont hij niet aan dat hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-facto* ministers en *de-facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten



vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

|                      |                                                 |
|----------------------|-------------------------------------------------|
| I. FLORIO,           | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO